

Arrest

nr. 110 753 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger van de Afridi stam, substam Qambar Khel, te zijn, afkomstig uit het dorp Shindra, gelegen in Khyber Agency in de Federally Administered Tribal Areas. U woonde er samen met uw ouders en uw eigen gezin. Uw geboortestreek werd jarenlang gecontroleerd door de militante organisatie Lashkar-e-Islam (LI) van Mangal Bagh. U was gedwongen deze organisatie maandelijks geld te betalen opdat u niet met hen zou moeten meestrijden. Ongeveer in 2010 voerden regeringstroepen een aanval uit op de compound van LI en namen daarbij betalingsregisters in beslag. Ook uw naam zou hierin hebben gestaan. Na de confiscatie riep de politieke administratie de bewoners van de streek op om hun naam te komen zuiveren. De personen die hierop ingingen, kwamen evenwel nooit terug. De broer van uw vader, G.(...) G.(...), was een emir binnen LI. Hij en uw vader hadden hierdoor vaak ruzie omdat uw vader niet akkoord ging met zijn broers activiteiten. Begin

september 2011 sloeg uw oom uw vader tijdens een ruzie op straat met de kolf van zijn geweer waardoor uw vader het bewustzijn verloor. U was hierbij zelf niet aanwezig maar uw neefjes vertelden u wat er was gebeurd. U greep uw geweer en ging de straat op, waar u uw oom neerschoot. U verliet direct het dorp en ging naar het huis van uw schoonbroer in Badaber. U vertelde hem wat er was gebeurd. Uw schoonbroer contacteerde uw broer T.(...) in Shindra. Van hem vernam u dat G.(...) G.(...) niet lang nadat u hem had neergeschoten overleden was aan zijn verwondingen. U verbleef tien à vijftien dagen bij uw schoonbroer terwijl hij een smokkelaar zocht om u het land uit te krijgen. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer twee maanden later aankwam. U verbleef ongeveer dertien maanden in Griekenland, waarna u op clandestiene wijze naar België werd gebracht. U kwam in België aan op 9 december 2012 en vroeg de volgende dag asiel aan. Van uw schoonbroer vernam u nog dat uw vader en broers door militanten van LI meegenomen waren enkele dagen na uw vlucht. Sindsdien is er niets meer van hen vernomen.

B. Motivering

U verklaart Pakistan te zijn ontvlucht nadat u uw oom G.(...) G.(...), emir bij Lashkar-e-Islam (LI), zou hebben neergeschoten naar aanleiding van een ruzie die hij zou hebben gehad met uw vader. G.(...) G.(...) zou hierna overleden zijn aan de door u toegebrachte verwondingen. U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vergelding door LI of de zonen van G.(...) G.(...), alsook vervolging door de autoriteiten omdat u (gedwongen) financiële bijdragen had gegeven aan LI om inlijving te vermijden. (CGVS d.d.02/04/2013, p.6, 9)

Er dient evenwel te worden besloten dat u er geenszins in slaagt om de door u verklaarde asielp Problemen aannemelijk te maken.

Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft uitgebreide opzoekingen gedaan om uw verklaringen omtrent de dood van G.(...) G.(...) te verifiëren. Uit de gevonden informatie blijkt inderdaad dat er een emir genaamd G.(...) G.(...) actief was binnen LI en dat deze werd gedood. Echter, de geraadpleegde bronnen schetsen een geheel ander beeld van de omstandigheden van zijn dood als de versie van de feiten die u uiteenzette. U verklaarde G.(...) G.(...), omwille van het feit dat hij uw vader zou hebben geslagen, op straat in Shindra te hebben neergeschoten, waarna hij aan zijn verwondingen zou zijn overleden. (CGVS, p.6) Dit voorval vond volgens u plaats negentien maanden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p.6, 11), wat zou betekenen dat het plaatsvond in augustus of september 2011. Volgens u maakte uw oom deel uit van een kleine kring van vertrouwelingen rond Mangal Bagh, de leider van LI. Hij zou aan het hoofd gestaan hebben van één van de kampen van de organisatie en zou deze positie bovendien al lang hebben gehad. (CGVS, p.11) Volgens de voormelde informatie echter, werd een (voormalige) emir (commandant) van LI met de naam G.(...) G.(...) begin oktober 2012 geëxecuteerd door leden van LI nadat de organisatie hem in het voorjaar van 2011 had ontvoerd. G.(...) G.(...) was als commandant van LI in onmin geraakt met Mangal Bagh en had LI daarop verlaten. Cedoca kon geen berichten terugvinden over een andere commandant van LI met dezelfde naam die gedood zou zijn in omstandigheden zoals deze door u beschreven werden. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate uw verklaringen ter zake. Immers, het is niet aannemelijk te noemen dat over een dergelijke moord – op straat, door een familielid en in het bijzijn van getuigen (CGVS, p.8) – op een commandant van LI die volgens u zeer gekend was in de streek (CGVS, p.6) en tot de kring van vertrouwelingen van Mangal Bagh zou hebben behoord (CGVS, p.11) niet zou worden bericht in de (nationale) media.

Geconfronteerd met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie wilde u aanvankelijk de objectieve informatie niet aanvaarden en ontkende u deze. U opperde even later de mogelijkheid dat er misschien een andere commandant met de naam G.(...) G.(...) was, al voegde u er zelf al aan toe dat u hierover nooit iets gehoord had. (CGVS, p. 13-14) Deze verklaring overtuigt geenszins. Vooreerst lijkt het zeer weinig waarschijnlijk dat er twee commandanten bij LI actief zouden zijn met precies dezelfde naam. Bovendien biedt dit geen verklaring voor de vaststelling dat er van uit gegaan mag worden dat over de dood van een commandant van LI (uw oom) met een positie en bekendheid zoals deze door u omschreven werden (supra) zou worden bericht. Bovendien legt u zelf geen begin van bewijs neer van uw versie van de feiten, noch van uw familieband met een oom genaamd G.(...) G.(...). Gevraagd of u uw verklaringen kon staven, stelde u enkel dat u uw identiteitskaart en een domiciliecertificaat kon voorleggen alsook een attest van de dorpsoudsten. Zij zouden volgens u in dit attest uw versie van de feiten en familieband kunnen bevestigen. (CGVS, p.14) Met betrekking tot deze documenten had u eerder verklaard dat zij (op het moment van het gehoor) nog niet opgestuurd waren. (CGVS, p.4) U maakte na het gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad vier documenten over, met name uw identiteitskaart, domiciliecertificaat, schoolattest en een attest waarvan aangenomen kan worden dat het opgesteld werd door dorpsoudsten. Alvast wat dit laatste document betreft, dient er opgemerkt te worden dat er niets in vermeld wordt over uw problemen, hetgeen hoogst opmerkelijk is als u uw schoonbroer zou hebben gevraagd om een verklaring te laten opstellen door de dorpsoudsten

waarin zij uw problemen zouden bevestigen (CGVS, p.4). Uw identiteitskaart (afgeleverd in 2008) en domicilieattest bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en afkomst uit Khyber Agency, maar kunnen uw familieband met G.(...) G.(...) of de door u gekende problemen niet staven. Dit laatste geldt tevens voor uw schoolattest.

Geconfronteerd met de opmerking dat men zou kunnen verwachten dat de Pakistaanse media over de dood van uw oom zouden berichten gezien de omstandigheden ervan en het profiel van uw oom, stelde u enkel dat u niet wist of er iets over gezegd of geschreven werd in de media omdat u op de vlucht was. (CGVS, p.14) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in Pakistan nog tien à vijftien dagen bij uw schoonbroer verbleef alvorens het land te ontvluchten. Bovendien waren er op het moment van het gehoor al ongeveer negentien maanden verstreken sinds het incident, zodat aangenomen kan worden dat u zich, eventueel met de hulp van derden (bv in Griekenland of België), hierover had kunnen informeren via het internet, de Pakistaanse media of derden in Pakistan. Bijgevolg is uw verklaring voor uw onwetendheid over (eventuele) mediaberichtgeving over de dood van uw oom geenszins aannemelijk. Bovendien gaf u evenmin blijk op de hoogte te zijn van de berichtgeving die wel verscheen over de executie van een (andere) commandant van LI genaamd G.(...) G.(...). (CGVS, p.13)

Tevens werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen aangaande G.(...) G.(...) voor het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk die het Pashtu machtig is. In deze vragenlijst stelde u dat G.(...) G.(...) u twee maal gedwongen naar gevechten stuurde. (vragenlijst CGVS, p.4) Voor het Commissariaat-generaal ontkende u dan weer dat u ooit deelgenomen had aan gevechten samen met LI. (CGVS, p.9, 13) Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst ontkende u dat dit ooit gebeurd zou zijn. (CGVS, p.13) Het louter ontkennen van eerdere verklaringen heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal had aangegeven dat uw verklaringen in de vragenlijst aan u waren voorgelezen en dat deze correct waren. (CGVS, p.2) Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw relaas, met name de verhouding tussen uw familie (uw vader en u) en G.(...) G.(...). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake verder ondermijnd.

Voorts dient opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaring dat u voordat u bij uw schoonbroer onderdook altijd in Khyber Agency, meer bepaald in het dorp Shindra, had gewoond. (CGVS, p.3) Zo verklaarde u dat er twee plaatsen genaamd Spin Qabar bestaan (in Khyber Agency), met name een dorp naast uw geboortedorp en een plaats in Zakhakhel, waar LI hun centrum hadden. Over deze laatste plaats voegde u er nog aan toe dat zij hun centrum daar hadden sinds hun oprichting tot aan uw vertrek uit de streek, en dat tot op dat moment Mangal Bagh daar ook zijn radiozender had. (CGVS, p.16) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat regeringstroepen al in februari 2009 een luchtaanval uitvoerden op het hoofdkwartier van LI in Spin Qabar (gelegen in de subdivisie Bara van Khyber Agency), waar leden van de shura op dat moment samenkwamen. Op 1 september 2009 lanceerden regeringstroepen een grootschalige campagne tegen LI in de regio van Bara. LI was hierdoor gedwongen om Bara te verlaten en zich terug te trekken in de afgelegen Tirah Vallei. In het najaar van 2012 nog riepen lokale bewoners op om de militaire actie, die toen al drie jaar liep, te stoppen. Een avondklok was toen reeds drie jaar van kracht. Gelet op voormelde informatie is het geenszins aannemelijk te noemen dat LI in de periode van uw vertrek (augustus-september 2011) nog steeds een eigen 'centrum' zou hebben gehad in Spin Qabar. Immers, het is geenszins aannemelijk te noemen dat LI op een algemeen gekende plaats zijn voornaamste 'centrum' en radiozender zou hebben kunnen behouden in een periode dat het leger grootschalige operaties uitvoerde in de betreffende streek met als uitdrukkelijk doel de militanten van LI te bestrijden. Daarnaast ontkende u ook dat er ooit een stam of substam een militia had gevormd om te strijden tegen LI. (CGVS, p.15) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat in het voorjaar van 2011, dus ruim voor uw vertrek uit Khyber Agency, twee substammen van de Afridi stam, de Akakhel en Zakakhel, lashkars (of militia's) hadden opgericht om te strijden tegen LI.

Dat u van dergelijke belangwekkende feiten aangaande LI die zich hebben afgespeeld in de laatste jaren voor uw vermeende vertrek uit Khyber Agency niet op de hoogte zou zijn indien u werkelijk in Khyber Agency woonde tot augustus of september 2011 is weinig aannemelijk te noemen. Bijgevolg rijzen er ernstige twijfels omtrent de door u verklaarde woonplaats in de laatste jaren voor uw vertrek. De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw identiteitskaart werd reeds afgegeven in 2008. Het domicilieattest, dat stelt dat u inwoner bent van het dorp Sheen Drung, Khyber Agency, is zelf niet gedateerd. Wel staat op de achterkant van dit certificaat een verklaring van enkele personen die stellen dat u in Khyber Agency geboren bent en er woont. Deze verklaring dateert evenwel van 12 juni 2007. Een aparte, identieke verklaring (stuk 4) is helemaal niet gedateerd. Uw schoolattest dateert dan weer van april 2005. Uit geen van deze stukken kan dus afgeleid worden waar u de laatste twee jaar voor uw vertrek (sinds 2009) hebt verbleven. Gelet op het voorgaande komt ook

de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Immers, u plaatste het incident waarbij u uw oom doodde nabij uw huis in deze streek in de periode augustus-september 2011.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen als zou u uw oom hebben gedood en hierdoor vrezen voor vergelding door zijn zonen en LI.

Daarnaast verklaarde u bij een eventuele terugkeer te vrezen voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. Ook hier dient vastgesteld te worden dat u er geenszins in slaagt deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in de voormelde vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van problemen met de autoriteiten voor uw vertrek uit Pakistan, noch van enige vrees ten aanzien van de autoriteiten bij een eventuele terugkeer. (vragenlijst CGVS, p.4) Van een asielzoeker wordt evenwel verwacht dat hij in deze vragenlijst minstens beknopt melding maakt van de kern van zijn vrees voor vervolging. Het betreft hier bovendien een volledig andere actor van vervolging (de overheid in plaats van een militante organisatie) en een volledig ander vervolgingsmotief. U zou immers de autoriteiten vrezen omdat zij er van op de hoogte zouden zijn dat u (gedwongen) geld zou hebben gegeven aan LI. (CGVS, p.9-10) De vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van een vrees ten aanzien van de autoriteiten ondermijnt dan ook in grote mate de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelde u dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en u gestopt werd toen u meer wilde vertellen. (CGVS, p.15) Dit kan bezwaarlijk volstaan ter verklaring. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd of u bij dit interview de redenen van uw asielaanvraag had kunnen uitleggen, waarop u bevestigend antwoordde. U stelde wel dat het kort was maar maakte op dat moment geen melding van het feit dat u één van uw asielmotieven, dat bovendien losstaat van de vermeende dood van uw oom, niet had kunnen vertellen. Dit deed u evenmin toen u gevraagd werd of u de kern van uw asielrelaas had kunnen vertellen. (CGVS, p.2) U werd er bovendien op gewezen dat tijdens het eerste interview de vraag werd gesteld of u problemen had gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst. U ontkende enkel dat dit was gebeurd (CGVS, p.15) hetgeen niet zonder meer aannemelijk te noemen is.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de autoriteiten u effectief zouden vervolgen. U verklaarde dat zij de registers van LI in handen kregen na de aanval op een compound. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze aanval slechts zeer vaag kon situeren, al stelde u dat dit ongeveer drie jaar geleden (i.e. in 2010) was. (CGVS, p.10) Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u voor uw vertrek uit Pakistan zou zijn gevisieerd door de autoriteiten. Zo verklaarde u dat er geen medewerkers van de autoriteiten naar uw huis kwamen. (CGVS, p.10) U maakte evenmin melding van andere problemen met de autoriteiten. Indien de autoriteiten werkelijk van plan zouden zijn geweest om u te viseren; en indien uw naam werkelijk genoteerd zou zijn geweest in de registers van LI die in beslag werden genomen; is het weinig aannemelijk te noemen dat de autoriteiten geen stappen (al dan niet via lokale milities of ordediensten) tegen u zouden hebben ondernomen in de periode tussen de inval in de compound van LI en uw vertrek uit Khyber Agency.

Het Commissariaat-generaal erkent ten slotte dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent (al zijn er ernstige redenen om te twifelen aan uw recente verblijf in de regio), maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een jonge man bent die een zekere opleiding heeft genoten in Pakistan zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten werden eerder reeds besproken. Wat betreft de enveloppen die u tevens neerlegde op het Commissariaat-generaal, dient te worden besloten dat hieruit enkel kan worden opgemaakt dat er iets naar u werd opgestuurd. Zowel de inhoud als de afzender ervan kunnen echter niet afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers leugenachtige verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt dat hij Pakistan is ontvlucht, nadat hij zijn oom G. G., die emir van de organisatie Lashkar-i Islam was, neerschoot voor de deur van zijn huis in het dorp Shindra nadat zijn vader en oom ruzie hadden gemaakt en zijn oom zijn vader bewusteloos had geslagen met de achterkant van zijn geweer (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit het onderzoek van Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat er een emir genaamd G. G. actief was binnen de organisatie Lashkar-i Islam. Deze zou echter geëxecuteerd zijn door leden van Lashkar-i Islam nadat hij in onmin was geraakt met de leider van de organisatie, Mangal Bagh, en genoemd werd als aanstichter van een moordaanslag op deze laatste. Bovendien stelt verzoeker dat het voorval plaatsvond negentien maanden voor zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6), hetgeen betekent dat de feiten zouden dateren van augustus of september 2011. Uit het reeds aangehaalde onderzoek van Cedoca blijkt echter dat G. G. pas begin oktober werd geëxecuteerd, nadat hij eerst anderhalf jaar lang vastgehouden werd. Deze vaststellingen

tonen aan dat het asielrelaas van verzoeker niet waarachtig is en ondermijnen ernstig zijn beweerde vrees voor vervolging. Geconfronteerd met deze informatie suggereert verzoeker slechts dat er misschien een andere G. G. was, maar hierbij stelt hij zelf onmiddellijk dat hij geen weet heeft van een andere G. G. en dat er geen andere G. G. is die ook emir was in zijn streek (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat het goed mogelijk is dat een andere G. G. van Lashkar-i Islam werd neergeschoten. De Raad stelt echter vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker, die geenszins wordt gestaafd. Bovendien blijkt uit het onderzoek van Cedoca dat er nergens gewag wordt gemaakt dat er nog een gelijknamige commandant actief was bij Lashkar-i Islam. Tevens kan worden verwacht dat, indien er een tweede G. G. met een gelijkaardig profiel zou bestaan die de oom van verzoeker is, de media zouden berichten omtrent de moord. Hierover stelt verzoeker slechts dat hij niet weet of er iets in de media verscheen omdat hij op de vlucht was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans zou verzoeker nog tien tot vijftien dagen bij zijn schoonbroer verbleven hebben alvorens Pakistan te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook heeft hij nog steeds contact met zijn schoonbroer en had hij zich dus redelijkerwijze kunnen informeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij in België geen toegang heeft tot het internet om op te zoeken of er iets in de media verscheen is dan ook niet afdoende. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Daarnaast blijkt verzoeker onwetend over de ontwikkelingen rond Lashkar-i Islam de laatste jaren. Zo stelt verzoeker dat Lashkar-i Islam in Spin Qabar hun centrum hadden, waar zij volgens verzoeker sinds hun oprichting tot aan zijn vertrek verbleven, waar Mangal Bagh tot op dat moment een radiozender had die tot op het moment van zijn vertrek intact was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat regeringstroepen in februari 2009 een luchtaanval uitvoerden op dit centrum en op 1 september 2009 een grootschalige actie voerden tegen Lashkar-i Islam, waardoor zij gedwongen werden hun centrum te verlaten en zich terug te trekken in de Tirah vallei. Dit strookt geenszins met de verklaringen van verzoeker, die zijn land verliet in 2011 en waarvan aldus kan verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). Tevens stelt verzoeker dat er nooit een stam of substam een militia tegen Lashkar-i Islam heeft gevolgd, omdat de Afridi niet tegen Mangal Bagh durven ingaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook dit strookt niet met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat twee substammen van de Afridi, de Akakhel en de Zakakhel, in het voorjaar van 2011 milities hebben opgericht tegen Lashkar-i Islam.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Zo stelt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat G. G. hem tweemaal gedwongen naar gevechten stuurde (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter tot tweemaal toe nooit deelgenomen te hebben aan gevechten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel gedwongen is geweest om bij hen te gaan en dat erover gesproken werd, maar dat hij zich hier altijd tegen verzet heeft en dat hij nooit verklaard heeft dat hij met hen gevochten heeft, stelt de Raad vast dat dit geenszins verenigbaar is met de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin hij expliciet stelde twee maal gedwongen naar gevechten te zijn gestuurd. Bovendien bevestigde verzoeker aan het begin van het gehoor dat zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en dat daar werd neergeschreven wat hij verteld had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Wat betreft de vrees van verzoeker voor de autoriteiten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10), stelt de Raad vast dat verzoeker dit geheel onvermeld liet in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Bovendien verklaart verzoeker op de vraag wat hij vreest bij een eventuele terugkeer dat hij Lashkar-i Islam en zijn leider Mangal Bagh vreest en stelt hij expliciet dat hij daarnaast geen problemen heeft gehad met de autoriteiten (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker stelt dat hem op het eerste gehoor werd gezegd om zeer kort te zijn en dat hij gestopt werd toen hij meer wilde vertellen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p.

15), stelt de Raad dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien kreeg verzoeker aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn opmerkingen te geven omtrent zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt door in onderhavig verzoekschrift te stellen dat hij de autoriteiten vreest omdat ook zij weten dat hij zijn oom heeft neergeschoten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de autoriteiten te vrezen omdat zij zouden weten dat verzoeker donaties gaf aan Lashkar-i Islam (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoeker dat hij werkelijk door de autoriteiten gevisieerd wordt. Zo verklaarde verzoeker dat er geen medewerkers van de autoriteiten naar zijn huis kwamen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10).

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, "Pakistan", "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen. Verzoeker brengt geen informatie aan die de hierboven aangehaalde gedetailleerde informatie kan weerleggen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF